

Hồi 92

Trượng Kiếm Linh Sơn

Lục Vân vâng lời, vội tiến lên một bước, vái chào và nói:

- Xin chào hai vị đạo trưởng, tiểu nữ là Chu Lục Vân môn hạ của phái Côn Luân. Nay thừa lệnh Côn Luân lão nhân đem thư đến lão Thiết Sơn này để yết kiến Huyền Linh lão tiên bối, mong hai vị đạo trưởng vào bẩm báo giúp hộ!

Hai vị đạo sĩ ấy nghe thấy đối phương nói là môn hạ của phái Côn Luân, mặt đã bớt gay gắt ngay. Người mặt đỏ giơ tay ra và hỏi:

- Vậy cô nương làm ơn đưa lá thư của Côn Luân lão nhân ra đây, để chúng tôi đem vào bẩm báo với sư tôn.

Lục Vân đáp:

- Chúng tôi thừa lệnh đem thư của ân sư tới, nhưng phải đích thân trao tận tay Huyền Linh lão tiên bối!

Đạo sĩ đứng bên phải cười nhạt một tiếng, rồi nghiêm nghị xen lời nói:

- Thiên Hôi lãnh này không bao giờ để cho người ngoài tự tiện ra vào cả. Cô nương hãy đưa thư từ của tôn sư cho chúng tôi, để chúng tôi đem vào trình. Còn lão thần tiên có tiếp cô nương hay không, điều đó phải chờ lão tiên cho phép đã. Vì thế nể mặt Côn Luân lão nhân chúng tôi mới để yên ba vị như vậy. Sự thực ba vị vào tới đây như thế này đã là phạm tới điều cấm kỵ của Huyền Linh môn rồi!

Nghe giọng nói của hai đạo sĩ nọ, Hồng Thị đã nhận được ra họ là ai rồi, lại trở mắt lên nhìn vào mặt hai vị đạo sĩ ấy một hồi, rồi mới đột nhiên hỏi:

- Hai vị đạo trưởng, xưa kia có phải là Xích Diện Tinh Quân với Thanh Ô đạo nhân, mà người ta vẫn thường gọi là Lão Sơn Song Ác đấy không?

Đạo sĩ mặt đỏ nghe nói mặt hơi biến sắc, rồi cười khinh đáp:

- Bà lão này cũng tinh mắt thực! Bọn bản đạo hai người đã ẩn dật hơn hai mươi năm nay, không hề bước chân vào giang hồ, mà bà lão cũng còn nhận ra được.

Người bên phải, với vẻ mặt lăm lỳ, xen lời nói:

- Bà lão này đã nhận ra được anh em bản đạo, chắc phải là bạn

cũ ở trong Trung Nguyên võ lâm? Vậy bà hãy cho biết quý danh là gì đi?

Lúc này mặt của Hồng Thị đã lộ sát khí, tay phải cầm chặt lấy cây thiết quài, với giọng run run vừa cười vừa đáp:

- Hà hà! Thế ra hai vị là cố nhân thực! Không biết hai vị có còn nhớ vụ án sẩy ra vào hồi mười tám năm về trước không? Già này chính là Thạch...

Lão Sơn Song Ác có phải là tầm thường đâu, thấy sắc của Hồng Thị như vậy sao lại không biết, nên không đợi Hồng thị nói xong, cả hai đã nhảy sang hai bên liền.

Xích Diện Tinh Quân ở bên trái vội rút cây móc hộ thủ câu tằm độc ra, cười gằn nói:

- Thế ra là vợ của Phi Long Quài Thạch Lão Tam đấy? Hi hi! Năm xưa nếu như không có Thiên Hồ can thiệp, thì có lẽ lúc này xương của mục cũng đã nát ra thành cám rồi!

Hồng Thị giận giữ quát lớn:

- Phải! Ngày đó số mạng của già này cũng hên thật! Không chết dưới cây mâu độc của ngươi, nên ngày hôm nay lại dẫn thân đến đây nạp mạng đấy!

Vừa nói xong, bà ta đã múa cây thiết quài tấn công luôn một thế.

Xích diện tinh quân nổi danh đã lâu năm, trông thấy thế quài của Hồng Thị lợi hại như vậy, khi nào y dám chống đỡ, vội lui ngay về phía sau, rồi tiến sang phía bên cạnh Hồng Thị, múa cây thiết câu phản công luôn.

Mối thù cũ hai mươi năm, bây giờ Hồng Thị gặp lại kẻ thù khi nào chịu để cho đối phương tránh được một cách dễ dàng như thế? Bà ta vội đuổi theo, giơ quài lên nhằm hộ thủ câu của đối phương đánh úp xuống ngay.

Xích Diện Tinh Quân thấy thế vội thân ngay cây câu lại, chuyển sang thế "Thần Long Hồi Trụ" nhằm ngang lưng đối thủ quét luôn một thế.

- Giải lắm!

Hồng Thị vừa quát vừa xoay thế quài, không để cho đối phương chuyển sang thế câu khác, đã vội xông lên tấn công tới tấp ngay buộc Xích Diện Tinh Quân phải lui bước lia lịa.

Thanh Ô đạo quân thấy thế vội rút đỉnh ba ở sau lưng ra nhảy

sổ ra tiếp viện cho bạn của y ngay.

- Mụ già kia! Thế ra mụ giả danh phái Côn Luân mà tới Thiên Hôi Lãnh này để gây hấn! Người muốn chết chắc?

Hồng Tuyền Nữ Chu Lục Vân với Liễu Kỳ thấy Hồng Thị đấu với Xích Diện Tinh Quân, võ công của bà ta còn cao hơn đối phương một mức, nên nàng chỉ khoanh tay đứng xem. Bây giờ thấy Thanh Ô đạo nhân không nghĩ gì đến đạo nghĩa giang hồ, nhảy lại đánh úp như vậy. Hai nàng đồng thanh quát lớn một tiếng, xông lên nghênh đón Thanh Ô đạo nhân ngay.

Liễu Kỳ vội lớn tiếng nói:

- Chị Lục Vân! Chị để cho em diệt trừ tên đạo sĩ này!

Lục Vân đành phải nhường cho Liễu Kỳ một mình đối phó với tên đạo sĩ ấy. Lúc này Liễu Kỳ đứng đó xem, thấy Hồng Thị đấu với Xích Diện Tinh Quân, có vẻ thắng thế, lại tưởng tài ba của hai kẻ địch chỉ có thế thôi, nên nàng mới yêu cầu Lục Vân để cho nàng một mình đối địch với Thanh Ô đạo nhân như vậy. Nhưng nàng có biết đâu võ công của Hồng Thị không kém gì Thẩm sư thái, và còn Lão Sơn Song Ác thì lại là những người nổi danh đã lâu năm rồi, chứ có phải là những tay tầm thường đâu? Chỉ vì nàng khinh địch như vậy mà suýt tý nữa bị toi mạng.

Hãy nói Liễu Kỳ nhảy tới trước mặt Thanh Ô đạo nhân, rút trường kiếm ra, mồm thì quát lớn:

- Lão đạo sĩ kia, người thực không biết sáu hổ, muốn hai đấu với một phải không? Có giỏi thì lại đây tiếp thế kiếm này của bổn cô nương?

Nàng vừa nói vừa múa kiếm, nhằm ngực đạo sĩ nọ đâm luôn...

- Hà hà! Con nhãi kia, không sớm thì muộn, đằng nào mi cũng không thoát chết được! Nay mi nóng lòng muốn chết sớm như vậy thì đạo gia này vui lòng cho người đi xuống âm ti trước!

Y vừa nói vừa múa cây đinh ba ở bên tay phải, nhằm kiếm của đối phương đang đâm tới hất mạnh lên một thế.

Thấy cây đinh ba của đối phương vừa nhanh vừa mạnh, Liễu Kỳ không dám chống đỡ thẳng tay vội thâu ngay kiếm lại, nhưng đã muộn rồi. Chỉ nghe thấy kêu "coon" một tiếng, đinh ba và kiếm đã va đụng nhau. Liễu Kỳ cảm thấy tay mình tê tái, trường kiếm suýt tý nữa thì rơi xuống đất. Nàng hãi vô cùng, vội lui ngay về phía sau hai bước.

Thanh Ô đạo quân cũng bị lão đảo người mấy cái và cũng bị lui về phía sau hai bước mới đứng vững. Y không ngờ một cô bé trông mới mười bảy tuổi như vậy thì có mấy tý hơi sức, và thế công vừa rồi y cũng đã dùng tới bảy thành chân lực mà nàng ta vẫn chống đỡ được như thường. Trước kia, khi lướt trên giang hồ dù đấu với những cao thủ có tên tuổi, cũng ít ai chống đỡ được một thế đỉnh ba như vậy. Nhưng y có biết đâu lần trước Liễu Kỳ, sau khi bị Yến Sơn Song Kiệt dùng Tuyệt Tình trâm bắn trúng rồi, vì hoạ đắc phúc nên đã được uống một miếng sâm vương nghìn năm, sau lại được Ly Hoả chân nhân dùng Thuần Dương chân khí đả thương kinh mạch cho. Sau cùng nàng được ăn thêm một miếng Tuyệt Sơn Liên Tử nữa. Những kỳ ngộ đó, người trong võ lâm ai cũng muốn được gặp gỡ như vậy riêng một điểm đả thông kinh mạch toàn thân vậy, những người thường ít nhất cũng phải khổ luyện trên hai mươi năm mới có thể đả thông được kinh mạch như thế. Huống hồ nàng còn được uống thêm hai thứ linh dược kia nữa, tất nhiên công lực của nàng phải mạnh gấp mấy trước kia.

Trong lúc Thanh Ô đạo nhân đứng ngẩn người ra nhìn, thì Liễu Kỳ cũng hổ thẹn đến mặt đỏ bừng. Nàng tức giận khôn tả nhưng quản ngại cánh tay hầy còn đang tê tái, dậm chân một cái, hét lớn một tiếng rồi xông lên tấn công tiếp.

Lần này nàng đã biết đối phương không phải tay tầm thường nên vừa ra tay đã giở ngay Chung Nam kiếm pháp ra tấn công luôn. Pho kiếm pháp này đã nổi tiếng là ác độc và kỳ ảo nhất là cho tay nàng biểu diễn càng lại nhẹ nhàng và lạnh lợi thêm. Đồng thời, nàng còn sử dụng Xuyên Hoa thân pháp, thân hình của nàng không khác nào điện xuyên hoa, bóng kiếm tựa như con rắn bạc xuyên đi xuyên lại.

Tuy Thanh Ô đạo quân là người nổi danh lâu năm thực nhưng bị Liễu Kỳ tấn công cho một hồi như vậy cũng phải cuống quýt cả tay chân lên. Y vừa bước vừa nghĩ bụng:

- Con nhỏ này có thân pháp kỳ lạ, và lại còn biết sử dụng cả Chung Nam kiếm pháp như thế. Chẳng lẽ nó là môn hạ của Thiên Sĩ Thượng Nhân người đứng đầu nhóm Lục Tuyệt chăng?

Thiên Sĩ Thượng nhân có thể nói là Thái Sơn Bắc đẩu của võ lâm ngay cả Huyền Linh Tú cũng không dám thất lễ với ông ta. Nếu quả thực như vậy, ta không nên đả thương y thị.

Y vừa nghĩ vừa dùng đinh ba để hộ thân, và rất cẩn thận lui về phía sau mấy bước. Bỗng nghe thấy Hồng Thị quát lớn:

- Buông tay!

Tiếp theo đó, lại có một tiếng kêu "coong", và một tiếng kêu "Bộp" xen lẫn với tiếng kêu rú rất thảm khốc. Y giật mình kinh hãi, vội quay đầu lại nhìn, mới hay Xích Diện Tinh Quân đã bị thiết quai đánh trúng vai bên phải xương bả vai bên phải nát vụn ngã lăn ra đất chết tốt.

Y hoảng sợ vô cùng, đứng ngẩn người ra giây lát, rồi bỗng hét lớn, rung mạnh hai vai một cái, năm cây đinh ba trên vai y đột nhiên cùng bay một lúc. Đồng thời y khua động cây đinh ba đang nằm ở bên tay phải vừa gõ vào cán của năm cây đinh ba nhỏ mới bay lên, năm cây đinh ba nhỏ ấy, nhờ sức gõ đó mà nhanh như điện chớp nhằm nơi yếu huyệt của Liễu Kỳ phi tới. Liễu kỳ thấy mình sắp đắc thắng đến nơi. Ngờ đâu tình thế bỗng thay đổi hẳn như vậy. Nàng thấy năm cây đinh ba của kẻ thù cùng bay tới nhanh như điện chớp, oai lực mạnh vô cùng, rất là kinh khủng. Nàng chưa thấy ai sử dụng năm cây đinh ba tấn công địch thủ một lúc như vậy bao giờ, nên trong lòng cũng kinh hoảng, vội giở những thế kiếm thật lợi hại ra, lấy nhanh thắng nhanh rung động mũi kiếm để gạt năm cây đinh ba đang phi tới.

Tuy Liễu Kỳ ứng biến thần tốc, và năm cây đinh ba kia quả đã bị mũi kiếm của nàng gạt trúng, nhưng trong lúc liều mạng Thanh Ô đạo nhân sử dụng Ngũ Quỷ thoa tuyệt kỹ độc đao ra như vậy có phải là tầm thường đâu? Hơn nữa, y đã dùng toàn bộ lực gõ vào cán của mỗi một cây đinh ba nhỏ ấy, mà Liễu Kỳ chỉ dùng thủ pháp thường để gạt thì làm sao mà gạt nổi? Nên mũi kiếm của nàng vừa đụng vào đinh ba của đối phương, đã cảm thấy năm cây đinh ba ấy nặng hàng nghìn cân.

Sau mấy tiếng kêu "Loong coong" rất khê, Liễu Kỳ đã thấy cánh tay phải của mình bị rung động tê tái mà năm cây đinh ba ngấn và sáng quắc kia vẫn cứ nhằm mình mà phi tới. Lúc ấy mũi của năm cây đinh ba kia chỉ cách mặt nàng có ba tấc thôi.

Hồng Thị vừa giết chết Xích Diện Tinh Quân rồi, chưa kịp nghỉ xả hơi, đã thấy Liễu Kỳ sắp chết dưới Ngũ Quỷ Thoa, bà ta muốn nhảy lại cứu viện cũng không kịp nữa. Bà biết Thanh Ô đạo nhân đã giở toàn lực ra tấn công như thế cho dù mình có sử dụng Phích

Không chưởng cũng không thể nào gạt nổi, nên bất đắc dĩ bà ta phải giơ tay ra tấn công Liễu Kỳ, để đẩy nàng bắn sang một bên, như vậy mới hòng tránh khỏi tai ách này.

Quả nhiên Liễu Kỳ bị Hồng Thị tấn công một chưởng liền bắn ra ngoài xa hơn trượng. Đồng thời, sau một tiếng quát tháo rất thánh thót, một cái cầu vòng sáng loé mắt và sao bạc bắn ra tung toé đã nhằm năm cây đình ba kia bắn tới luôn.

Sau mấy tiếng kêu "Loong coong" mấy cây đình ba kia đều bị đẩy rớt xuống đất hết. Tiếp theo đó lại có một tiếng kêu rất thảm khốc nữa nổi lên. Thanh Ô đạo trưởng đã bị chặt đứt một bên vai ngã gục xuống đống máu tươi luôn.

Thì ra Hồng Tuyền Nữ đã dùng thế kiếm "Khảm Ly Nhất kiếm" của sư phụ nàng truyền thụ cho để cứu Liễu Kỳ thoát nạn, đánh rớt Ngũ Quỷ Thoa và diệt ngay Thanh Ô đạo nhân luôn thể.

Hồng thị thấy thế kiếm ấy của nàng lợi hại như vậy, kinh ngạc đến ngẩn người ra giây lát, rồi lại mừn rờ khôn tả và nói:

- Lục Vân, thế kiếm này của cháu lợi hại thật! Đây là lần đầu tiên già mới được trông thấy một thế kiếm lợi hại đến như thế!

Lục Vân cầm kiếm vào bao, vừa cười vừa đáp:

- Thưa bà, đó là một trong bốn thế kiếm của sư phụ cháu, căn cứ Càn Khôn Bát Kiếm mà sáng tạo ra. Nhưng sư phụ cháu chỉ truyền thụ cho mỗi đồ đệ một thế kiếm thôi.

Nàng vừa nói tới đó, ngẫu nhiên trông thấy Liễu Kỳ nằm gục trên mặt đất, không cử động chút nào, hình như bị thương khá nặng liền cau mày lại, vội nói:

- Chỉ vì cháu ra tay chậm một chút nên Liễu Kỳ hiền muội mới bị trúng phải Ngũ Độc thoa và bị thương nặng như thế.

Hồng thị lắc đầu, đáp:

- Liễu cô nương không phải bị thương bởi Ngũ Quỷ thoa đâu. Vừa rồi đã sợ không cứu kịp cô ta nên mới phải dùng Phích Không chưởng tấn công cô ta một thế. Có lẽ cô ta bị bí hơi mà chết giấc đấy thôi, chứ không phải là bị thương nặng đâu.

Nói xong, bà ta cúi xuống vỗ vào vai Liễu Kỳ mấy cái, quả nhiên nàng nọ đã từ từ mở mắt ra nhìn hai người liền. Nàng định lên tiếng nói, Hồng thị đã vội xua tay và cướp lời khuyên bảo nàng rằng:

- Cô nương không nên lên tiếng nói vội. Muốn nói gì, hãy đợi

chờ lát nữa hãy nói!

Bà ta vừa nói vừa vỗ vào đại huyệt ở phía sau lưng của nàng ta tiếp.

Liễu Kỳ cảm thấy tay bà ta có một luồng hơi nóng đang dồn vào trong người mình. Nàng nhận thấy chỗ trước ngực không còn tung tít như trước nữa. Đồng thời, nàng còn khắc một khẩu máu tươi ra, rồi mới cảm thấy tinh thần được sáng khoái.

Hồng thị thở nhẹ một tiếng, vừa cười vừa nói tiếp:

- Khởi rồi! Cô nương ngồi dậy vận động điều tức một hồi đi!

Liễu Kỳ vâng lời, ngồi dậy vận công điều khí một hồi rồi mới đứng lên vái chào Hồng thị, nàng lạy và nói:

- Tiểu bối được lão tiên bối cứu giúp cho như vậy, xin lão tiên bối hãy nhận một lạy của tiểu bối!

Hồng thị vội kéo tay nàng lên vừa cười vừa đáp:

- Liễu cô nương không nên làm thế! Nói thật cho cô nương biết, vừa rồi cô bị thương là bị chưởng phong của già này đánh trúng đấy!

Liễu Kỳ có vẻ không tin, mồm còn lẩm bẩm nói:

- Việc này...

Hồng thị bèn kể rõ đầu đuôi câu chuyện cho cô ta hay. Liễu Kỳ quay đầu lại, vừa cười vừa nói tiếp:

- Như vậy, dù sao vẫn là lão tiên bối đã ra tay cứu giúp cho tiểu bối.

Vì bị hai đạo sĩ ngăn cản, nên lúc ấy đã tới cuối giờ Mùi rồi. Hồng thị nhìn chung quanh một lượt. Thì ra trước mặt ba người có một ngọn núi cao chọc trời, nên ba người đoán chắc ngọn núi đó là Thiên Hồi Lãnh mà Lão Sơn Song Ác vừa nói. Hồng thị bèn chỉ tay về phía đó mà nói với hai cô nương rằng:

- Lục Vân và Liễu cô nương, có lẽ Thiên Hồi Lãnh ở ngay trước mặt chúng ta. Chúng ta phải đi mau mới được!

Nói xong, bà ta giở khinh công đi trước dẫn đầu. Lục Vân với Liễu Kỳ cũng giở khinh công ra theo sau. Ba người nhanh như ba mũi tên, chỉ trong giây lát đã vượt qua bốn ngọn núi và tới chân núi của bốn ngọn núi cao chọc trời liền.

Bỗng có tám đạo sĩ, lưng đeo kiếm đi nhanh như bay, chạy tới chỗ trước mặt ba người. Tám người đó đều mặc áo bào xanh, tuổi đều trạc bốn mươi. Chỉ trong nháy mắt, họ đã phi thân tới chỗ cách ba người chừng bốn trượng ngay. Cả tám đều ngừng tay lại. Người đi đầu

chỉ tay vào mặt bon Hồng Thị ba người mà quát hỏi:

- Các người là ai Sao dám táo gan đột nhập nơi cấm địa của Thiên Hôi Lãnh như thế? Có lẽ các người không muốn sống chắc?

Hồng Thị vội tiến lên một bước vái chào và nói:

- Xin chào tám vị đạo trưởng, lão nhân là Hồng thị, cùng cháu gái là Chu Lục Vân, đem theo một lá thư của Côn Luân Lão Nhân đến đây để tìm kiếm Quý Thượng Nhân. Mong quý đạo trưởng vào thông báo hộ chúng tôi một tiếng!

Người đạo sĩ đi đầu nghe thấy đối phương nói là thừa lệnh của Côn Luân Lão Nhân đem thư tới, nét mặt của y mới bớt căng thẳng. Y lại ngấm nhìn ba người một hồi, rồi bỗng quay đầu lại hỏi mấy đạo sĩ kia rằng:

- Ủa! Thanh Xích Song Tinh phụ trách tuần tiêu tiên sơn, sao có người lạ tới mà không thấy hai người về thông báo?

Lục Vân liền xen lời hỏi:

- Có phải đạo trưởng nói Xích Diện Tinh Quân với Thanh Ô đạo nhân, mà người ta gọi chúng là Lão Sơn Song Ác đấy không?

Đạo sĩ nọ khẽ gật đầu một cái rồi đáp:

- Phải! Bàn đạo vừa nói chính là hai người ấy đấy!

Lục Vân nghiêm nét mặt lại, vái chào một cái rồi nói tiếp:

- Hai mươi năm trước đây, Lão Sơn Song Ác đã dự vào vụ giết hại dưỡng của tiểu nữ, đôi bên cãi nhau vài lời, rồi ra tay đấu với nhau. Chúng đã bị tiểu nữ diệt trừ rồi. Lát nữa, khi vào yết kiến Huyền Linh lão tiên bối, tiểu nữ sẽ tự thỉnh tội sau!

Tám đạo sĩ thấy nàng ta nói như vậy mặt đều biến sắc. Đạo sĩ đi đầu dùng giọng mũi kêu "Hừ" một tiếng rồi nói tiếp:

- Cô nương đến Thiên Hôi Lãnh này để đầu thư hay tới để tầm thù?

Lục Vân đáp:

- Tiểu nữ thừa lệnh sư tới đây, tất nhiên mục đích của tiểu nữ đến là để đầu thư.

Đạo sĩ ấy sầm nét mặt lại, hỏi tiếp:

- Thế còn cô nương giết chết Tuần Sơn và Tiên Sơn xú và Thanh Xích song Tiên thì tại sao?

- Lão Sơn Song Ác vốn dĩ là kẻ thù của tiểu nữ.

- Chúng tôi đã tới đây gia nhập bốn môn, tức là người của Huyền Linh môn, chứ không còn là Lão Sơn Song Ác nữa. Các người

giết hại Tuần Sơn sứ giả của bốn môn, các người đã mang tội gì có biết không?

- Tiểu nữ đã nói với đạo trưởng rồi, việc đó để lát nữa, khi vào yết kiến Huyền Linh lão tiên bối, tiểu nữ sẽ tự lãnh tội sau!

Đạo sĩ đứng đầu quát lớn:

- Làm gì có chuyện dễ như thế?

Liễu Kỳ xem lời hỏi:

- Theo ý của người thì chúng tôi phải làm như thế nào các người mới chịu hài lòng?

Đạo sĩ ấy thét lớn:

- Giết người thì phải thưởng mạng, đó là luật lệ bất di bất dịch từ xưa đến giờ. Nhưng vì nghe nói các người đem thơ tới đây, chúng ta mới phải đối xử các người khách khứa đôi chút. Các người hãy mau rút khí giới đi, để đợi chờ lão thần tiên của chúng ta xét xử sau!

Liễu Kỳ cười nhạt đáp:

- Trên thiên hạ làm gì có người vô lý đến như thế?

Đạo sĩ nọ cười ha hả, nói tiếp:

- Đã hơn trăm năm nay, không một ai dám lên trên Thiên Hôi Lãnh này quấy nhiễu cả. Cái nhãn hiệu chữ vàng của phái Côn Luân chỉ có thể làm cho võ lâm Trung Nguyên trấn động thôi, chứ đừng có hòng doạ nổi Huyền Linh môn này! Đạo gai bảo các người hãy bỏ khí giới xuống ngay vậy là đã nể mặt Côn Luân lão nhân lắm rồi. Các người sao không thúc thủ chịu trói, trả lễ lại còn phải đợi chờ đạo gia này ra tay mới chịu hay sao?

Hồng Thị cau mày lại, xen lời nói:

- Sao đạo trưởng không vào bầm với Huyền Linh lão thần tiên trước, mà lại khăng khăng bắt chúng tôi phải thúc thủ chịu trói như vậy?

Đạo sĩ nọ lại quát tiếp:

- Lão thần tiên thân phận cao quý như thế, có bao giờ lại chịu tiếp một bọn vô danh tiểu tốt như các người? Bây giờ các người hãy thúc thủ chịu trói trước, còn thơ của Côn Luân lão nhân thì đạo gia sẽ chuyển hộ cho.

Lục Vân nghe nói liền trợn ngược đôi lông mày lên, giận dữ hỏi:

- Thế ra Bắc Hải môn hạ đều là những kẻ ngông cuồng như thế này? Chẳng nhẽ không có các người thông báo hộ bốn cô nương không gặp được trưởng giáo của các người hay sao?

- Tiện tì này công cuồng lắm!

Liên có mấy tiếng kêu " loảng xoảng ", tám đạo sĩ kia vừa rút kiếm ra, vừa nói như trên.

- Ai đã ăn gan báo mà dám đến Thiên Hôi Lãnh này quấy nhiễu như thế?

Lại có thêm ba người nữa vừa nói vừa phi thân đến nhanh như điện chớp.

Ba người đó đứng yên rồi, bọn Lục Vân đã thấy có thêm ba đạo sĩ mặc áo bào đen, mặt mũi rất dữ tợn. Người nào người nấy tay cầm Tu La bổng đen nhánh và mắt đều lộ hung quang.

Tám đạo sĩ mặc áo bào xanh trông thấy ba người kia vừa tới vội cúi mình chào ngay.

Đạo sĩ đứng đầu của bọn tám người kia bèn kể chuyện Lục Vân đến đầu thư và giết hại Tiên Sơn và Tuần Sơn sứ giả Thanh Xích Song Tinh vân vân... kể hết cho lão đạo sĩ mặc áo bào đen vừa mới tới nghe.

Đạo sĩ mặc áo bào đen đứng giữa ngắm nhìn Lục Vân một hồi, đột nhiên thốt ra tiếng cười the thé, rồi lên tiếng hỏi:

- Người có phải là Hồng Tuyền đấy không?

Lục Vân đáp:

- Đó là tiện hiệu trước kia của tiểu nữ, không hiểu đạo trưởng tại sao lại biết?

Đạo trưởng ấy lại cười the thé hỏi tiếp:

- Đạo gia không cần biết trước kia hay bây giờ cứ biết người là Hồng Tuyền thôi. Hè hè! Tiện tỳ, người còn nhận ra được ba vị đạo gia này không?

Lục Vân nghe thấy đối phương nói như vậy, hình như là đối phương đã có thù với mình rồi, nhưng nàng nghĩ mãi vẫn không sao nghĩ ra được mình đã gặp chúng ở đâu, vội hỏi lại:

- Tiểu nữ không quen biết ba vị bao giờ, có lẽ ba vị đã nhận lầm người chăng?

Đạo sĩ áo đen ấy vẫn ngừng mặt lên trời cười the thé, nói tiếp:

- Tiện tỳ giáo hoạt lắm! Anh em đạo gia là Bắc Hải Thất Tinh, bây giờ người đã nhớ ra chưa?

Quả thật chưa nghe thấy ai nói đến cái tên Bắc Hải Thất Tinh bao giờ, Lục Vân ngăn người ra giây lát rồi đáp:

- Quả thực tiểu nữ vẫn chưa nghĩ ra.

Đạo sĩ đứng bên trái bỗng nhiên quát lớn:

- Tiện tỳ, ngươi đã hẹn ước với hai tiểu họ Giang họ Thôi sử dụng Côn Luân kiếm pháp, Không Động kim hoàn, phá mất Bắc Đẩu Thất Tinh của anh em đạo gia! Bắc Đẩu Thất Tinh thì bốn người đã chết, hai người bị thương, chẳng lẽ ngươi còn chối cãi nữa hay sao? Đạo gia đang định tìm kiếm ngươi, ngờ đâu ngươi lại dám lên Thiên Hội Lãnh này giết người, kể gan ngươi cũng to thực! Hề hề! ngày hôm nay mà để cho ngươi sống sót xuống khỏi quả núi này, thì Bắc Hải Huyền Linh Môn coi như bị thua rồi!

Đạo sĩ đứng bên phải cũng quát theo:

- Lão Đại, lão Tam, chúng ta khỏi cần phải nói nhiều với chúng làm chi, cứ việc bắt chúng để khoét tim gan để tế linh hồn của lão Nhị và các người có hơn không?

o O o